

Motion

1976/77:621

av herr Olsson i Sundsvall om beräkningen av skattepliktig förmögenhet

Vid fastställande av underlag för förmögenhetsbeskattning får de allra flesta skulder dras av från tillgångarna. Bland dessa skulder ingår enligt 5 § lagen om statlig förmögenhetsskatt (1947:577), debiterade obetalda skatter, nämligen debiterad preliminär skatt, slutlig skatt och tillkommande skatt. Däremot får beräknad slutlig skatt inte upptas som skuld i förmögenhetssammanställningen. Detta innebär att den som vid upprättande av sin självdeklaration finner att den slutliga skatten kommer att överstiga den preliminärt inbetalda inte får dra av skillnaden mellan dessa belopp, alltså den verkliga skatteskulden vid årsskiftet.

I vissa fall, t. ex. vid ojämna inkomstförhållanden för den som erlägger preliminär B-skatt, kan denna skatteskuld vara betydande vid årsskiftet. Även för inkomsttagare med preliminär A-skatt, och då särskilt i fall då vederbörande haft inkomster av mer eller mindre engångskaraktär, kan det inträffa att skillnaden mellan inbetald preliminär skatt och slutlig skatt är stor.

Det bör uppmärksammas att därest den skattskyldige beräknat sin slutliga skatt och inbetalat belopp före årsskiftet minskas hans tillgångar vid årsskiftet med den extra inbetalningen av preliminär skatt.

Eftersom grunden för förmögenhetsbeskattningen är att endast den skattskyldiges nettoförmögenhet beskattas borde hans vid årsskiftet beräknade skatteskuld få dras av som skuld och inte enbart debiterad obetald skatt. I konsekvens härmed följer självklart att även beräknad överskjutande skatt skall tas upp bland tillgångarna som fordran.

Det är inte ovanligt, särskilt för företagare med varierande inkomster, att skillnaden mellan debiterad preliminär skatt och slutlig skatt uppgår till tiotusentals kronor. Redan vid förmögenhetsbeskattning i lägsta skatteklassen, 200 000 till 275 000 kr., utgör skatten en procent, alltså 100 kr. per 10 000 kr. förmögenhet, varför beaktande av den verkliga skatteskulden respektive skattefordran kan ändra förmögenhetsskatten med flera hundra kronor.

Det bör följaktligen prövas om inte ett hänsynstagande till beräknad slutlig skatt kan ske vid beräkning av skattepliktig förmögenhet. Lämpligen bör skatteskulden respektive skattefordran uppgå till ett visst minsta belopp, t. ex. 5 000 kr. för att beaktas för att undvika kontroll av beräknad slutlig skatt när det gäller mindre belopp.

Med hänvisning till det anförda hemställs
att riksdagen hos regeringen begär utredning av frågan om be-
aktande av skatteskuld respektive skattefordran vid beräkning
av skattepliktig förmögenhet.

Stockholm den 21 januari 1977

MARTIN OLSSON (c)
i Sundsvall